

In memoriam

1 juli 2020, een gedenkwaardige dag, een afscheid, een afscheid dat wij niet hadden voorzien. Er loopt een traan over mijn wang..... na zoveel mooie jaren moeten wij nu helaas afscheid nemen van de firma Dunweg. Een firma die jarenlang zorg droeg voor onze overleden patiënten; stijlvol en met gevoel. Dat werd voor ons besloten; niet met ons of door ons..... als ik door de gangen loop dan hoor ik die ruis: is het waar? waarom?... plots was daar het bericht: we stoppen ermee. En dat afscheid doet pijn en wat gaan we ze missen: de stijlvolle medewerkers, de brancard met die mooie veloursdeken, het respect..

Zo herinner ik mij nog heel goed hoe twee medewerkers van Dunweg een overledene kwamen ophalen; een oma; en twee kleindochters wilden graag mee om oma naar beneden te brengen.

Deze firma stond altijd open voor vragen en verzoeken van familie, daar gaven zij vaak gehoor aan. Ik stond op de gang en zag ze aankomen lopen; in alle rust en met zoveel respect: de medewerkers reden de brancard met oma en daarachter liepen de twee kleindochters. De medewerkster stopte plots even bij de balie; pakte twee witte rozen uit een vaas en legde ze voorzichtig op oma; een roos van elke kleindochter; ik kreeg een brok in mijn keel, dit was zo mooi! En niemand vroeg hierom, het was een spontaan gebaar. Zo stijlvol zal ik mij de firma Dunweg blijven herinneren.

Het afscheid valt zwaar, afscheid nemen hebben wij nooit kunnen doen. In het Frans zegt men zo mooi: “ *dire adieu c’est mourir un peu* ”.

Dag firma Dunweg, dag lieve medewerkers, dag dag! Bedankt voor al die mooie jaren. Wat zal ik (zullen wij) jullie missen

Wat blijft zijn herinneringen.

Ria Bosman
Verpleegkundige D3
Spaarne Gasthuis Hoofddorp

